

VELIKI PRESZLAV NÉGY KORSZAKA

A bolgár régészek véglegesen tisztázták az egykori bolgár főváros, *Veliki Preszlav* történetének főbb szakaszait. Mielőtt a város — a X. században — főváros lett, helyén egy *erődítmény* állt, amelyet Simeon cár (893—927) építtetett. Az erődítmény létrehozásán három évtizeden át dolgoztak; ezt abból az *óbolgár* nyelven írott három feliratból tudják, amelyeket az erődítmény oszlopain találtak. A fővárossá válás — természetesen — virágzásának a kora is volt. A harmadik korszak a *bizánci hódítás* (IX—XII. század) idejére esik, míg a negyedik, a végleges *hanyatlás*é, a török uralommal következett be.

A leletek között figyelmet érdemel *Péter* cár (927—969) most először előkerült pecsétnyomója. Ebben a korban fejelet volt a kőplasztika, a fazekasság, az ötvösművészet és a csontfaragás.

Az ásatások során olyan figurák is napvilágra kerültek, amelyek azt bizonyítják, hogy a régi főváros lakosai ismerték a *sakkjátékot*. (BTA)

BÁSTYAFAL A TÉR ALATT

Firenze legszebb terén, a Piazza della Signorián az igen rossz állapotban levő kövezet felújítása közben ősi bástyafalakra bukkantak. Megkísérelték azokat alaposabban feltárni a tér bal oldalán, a Palazzo Vecchio mellett, a Neptun-kút és a Cosimo di Medici lovasszobra közötti részen.

A kövezetben nyitott árokban 1 méternél valamivel mélyebben igen vastag falat találtak, részben egyenlőtlen kövekből, részben nagy kerek vagy szögletes kavicsokból tömörítve.

A szakértők megegyeznek abban, hogy a fal inkább bizánci, mint római eredetű. A római birodalom bukása után a gótok és a bizánciak harcoltak Firenzéért. A bizánciak, hogy megvédjék a lakosságot a gótok ellen, a VI. század közepén táborformán megerősítették a várost. A dóm kívül esett a bizánci falon, amely a Signoriát átszelte, de nem az egész teret

fogta közre. Firenze városépítésének és helyszínrajzának szakértői szerint az ásatások helyén találkozott a római és a bizánci védőrendszer, s ez volt egyetlen találkozási pontja.

A másik feltevése szerint a feltárt falrészlet az ezeréves Szent Romulusz bazilikához tartozott, amelyet 1300-ban leromboltak, és valamivel nyugatabbra ismét felállítottak. (Italdoc)

ÖTEZER ÉVES INDIÁN „VÁROS”

D. W. Lathrap amerikai régész *Ecua-dorban*, Real Alto mellett, 3 kilométerre a Csendes-óceán partjától az indián *Valdivia-kultúra* idejéből való városi települést tárt fel. A radiokarbonos kormeghatározás szerint ez a település, amelynek legkevesebb 1000 lakosa volt, már i. e. 3000-ben lakott volt.

Eszerint a történelem előtti civilizáció Dél-Amerikában néhány évszázaddal régebbi, mint eddig feltételezték. Hogy a Valdivia-kultúra hordozói, akiket eddig egyszerű vadászoknak és gyűjtőknek tartottak, jól tervezett „városokban” éltek, az csak azért kerülte el eddig a régészek figyelmét, mert a nem kőből épült házaik teljesen eltűntek. Lathrap azonban a talajelváltozások alapján megállapította a házak alaprajzát. A Real Alto melletti település 60 ovális, 7,5 méter széles és 10 méter hosszú házból állt, amelyek egy négyszögletes teret vettek körül. Lathrap emberáldozatok jeleire és háziállatként tartott kutyák sírjaira is bukkant. (Frankfurter Allgemeine Zeitung)

ÚJABB BARLANGFESTMÉNYEK

A bordeaux-i egyetem kutatói Nyugat-Franciaországban, a Lot völgyében egy barlangban a fiatalabb régi kőkorszak *Magdaléni* kultúrájának idejéből (kb. i. e. 14 000-ből!) származó festményeket fedeztek fel. A régészek ezenkívül tűzköszerszámokat és csontszigonyokat is találtak. (National-Zeitung Basel)